

Oh zalig

Eenakter van Karl Wauters

Dit werk mag slechts worden opgevoerd na voorafgaande toestemming van DE AUTEUR waar de nodige teksten kunnen worden aangekocht.

OH, ZALIG

EENAKTER GESCHREVEN DOOR: KARL WAUTERS

2 dames – 2 heren

Met :

Theresa Schepers

Jules

(Haar man)

Sven

(Kleinzoon)

Dorien

(Kleindochter)

Korte inhoud:

Theresa Schepers gaat elke dag wandelen in het park. Zij vindt dit zo zalig dat ze ook haar man Jules eens meeneemt op haar wandeling. Jules die helemaal geen zin heeft om te wandelen vind dit tijdverlies. Hij had thuis nog zoveel kunnen werken. Dorien en Sven, de kleinkinderen hebben geen school en mogen dus ook mee. In het park zien ze een verliefd koppeltje en iedereen heeft zo zijn eigen gedacht bij het zien van die 2 jonge mensen.

Decor:

Het verhaal speelt zich af in een park.

Links midden: Een stadsbank

Nota auteur: De rollen van Sven en Dorien kunnen eventueel ook door volwassenen gespeeld worden. Dit zou alles nog leuker maken.

(Als het doek opengaat, komt Jules op. Hij zet enkele stappen op het podium en kijkt dan achterom.)

Jules: Trees! Allee, waar blijf jij?

Theresa: (af) Het is Theresa en niet Trees!

Jules: (tegen zichzelf) Amaai ze heeft het zagen weer in. Thuis noem ik haar altijd Trees en dan zegt ze toch niets.
(Jules kijkt nogmaals achterom)
Komt die nu nog of komt ze niet meer?
(Theresa komt op)
Eindelijk, je bent er!

Theresa: Eindelijk? Jij loopt! Dat noem ik niet wandelen.

Jules: En jij slentert en dat noem ik niet wandelen.
Zeg waar zijn de kleinkinderen?

Theresa: Weet jij dat niet?

Jules: Nee, ik weet dat niet. Die slenteren ook zo als jij. Wel waar zijn ze?

Theresa: Die zijn aan het spelen met andere kinderen in een klein speeltuintje.
Jules: En hoelang blijven die spelen?
Theresa: Dat weet ik niet! Wij hebben toch tijd.
Jules: Wij! Zeg je toch! Nee! Jij hebt tijd! Ik niet.
Ik ga al wat verder.
Theresa: Nee! Jij ga niet verder.
(wijst naar de bank)
Daar op die bank gaan we zitten. Ik zit hier elke dag.
Jules: Moet dat nu echt?
Theresa: Ja, dat moet echt.
(Theresa gaat op de bank zitten. Jules volgt haar en gaat ook zitten)
Oh, zalig zo een wandeling en zeker bij dit fantastisch lenteweer.
Jules: Je hebt gelijk. Zo een mooi weer en hier zit ik mijn broek te verslijten.
Ik had al zo veel dingen kunnen doen.
Theresa: Jules, De boog kan niet altijd gespannen zijn.
Jules: Uwe boog staat nooit gespannen. Jij hebt nooit wat te doen.
Theresa: Geniet nu. Je bent op pensioen. Het mag.
Jules: Ik heb geen tijd. Weet jij wel wat ik nog allemaal te doen heb?
Theresa: Vertel het eens. Lucht uw hart eens.
Jules: Ik moet eerst de gazon afrijden, dan moet ik in mijn kot gaan opruimen
en als dat gedaan is wacht het tuinhuisje.
Theresa: Wat moet je daarmee?
Jules: Dat moet ik verven en als dat achter de rug is ga ik met mijn
hogedrukreiniger onze oprit mooi maken. En dan zijn er natuurlijk nog
mijn dagelijkse taken.
Theresa: Oh, zalig hé zo een weer. Ik blijf het zeggen.
Jules: Zeg Trees, ben jij eigenlijk wel aan het luisteren naar wat ik zeg?
Theresa: Het is Theresa Schepers en niet Trees! Wij zijn hier niet thuis.
Jules: Is dat zo een groot verschil? Er hoort mij toch niemand.
Theresa: Dat weet jij niet. Achter elke boom kan er iemand staan. Dus vanaf nu
noem je mij Theresa. Begrepen?
Jules: Ja Trees.
Theresa: Wat!!
Jules: Theresa. (stilte) Schepers. (stilte) Maar was je nu aan het luisteren naar
wat ik zei?
Theresa: Je was aan de dagelijkse taken.
Jules: Dat moet ik dus ook nog doen hé. De bedden opmaken. stofzuigen, de
vloer eens opnemen, de was doen, strijken, naar de winkel gaan en
eten maken.
Theresa: Ik heb ook nog veel werk maar mij hoor je toch niet klagen.
Jules: Serieus! Heb jij werk?
Theresa: Ja, als we van deze wandeling thuis komen is er "Goede tijden Slechte
tijden" daarna "Storm der liefde" en als dat gedaan is er "Home and
away".
Pas op en dan heb ik nog niet gedaan met werken hé. Er is nog "Mooi
en meedogenloos", "Buren" en ...
Jules: (invallen) "Familie" en "Thuis". Ik kan geloven dat je daar moe van
wordt. De opsomming alleen al.
Theresa: Dan kan je toch begrijpen dat ik eens wil genieten van deze wandeling.
Trouwens wanneer zal ik alles weer gezien hebben? De kleinkinderen
hebben geen school en zijn vandaag bij ons. Ik zal weer veel
programma's moeten opnemen.
(kijkt naar Jules)

Kan jij niet op ons Svenneke en Dorientje passen. Je hebt toch niets belangrijks te doen.

Jules: Wat! Niets belangrijks! Jij heb daarjuist met je oren dicht geluisterd zeker?
(Theresa wijst voor zich uit)

Theresa: Jules! Kijk daar!
(Jules kijkt)

Jules: Waar?

Theresa: Daar tussen die 2 dikke bomen. Zie jij dat niet?

Jules: Ja! Daar zitten 2 jonge mensen op een bank.

Theresa: En kijk eens wat die doen. Zalig hé.

Jules: Ja, die bijten mekaar.

Theresa: Oh zalig om naar te kijken.

Jules: Vind jij dat?

Theresa: Ja, dat vind ik nu. Waar is den tijd dat wij daar ook zo zaten.

Jules: Hebben wij op die bank gezeten?

Theresa: Maar nee, Ik bedoel, waar is de tijd dat wij jong waren. Dat wij mekaar zo kusten. Herinner jij onze eerste kus nog?

Jules: Dat is zeker. Als ik eraan denk doet het nog pijn.

Theresa: Dat was mijn schuld toch niet? Jij miste mijn mond.

Jules: Jij trok weg in die schuur en ik raakte de muur. (stilte) en ik had een bloedneus.

Theresa: Bloed is rood en rood is de kleur van de liefde. Zalig hé.

Jules: Is dat al wat je kan zeggen vandaag? Zalig.

Theresa: Als je die 2 mensen daar zie dan kan je aan niets anders denken.
(kijkt naar Jules)
Jules! Geef mij een kus!

Jules: Wat!!

Theresa: Geef mij een kus en vlug!
(Jules neemt een agendaboekje te voorschijn)
Wat ga jij nu doen?

Jules: Ik ga kijken wanneer we mekaar het laatst gekust hebben.
(Theresa bekijkt het agendaboekje)

Theresa: Maar dat agendaboekje is 5 jaar oud.

Jules: Hoe lang denk je dat het geleden is?
(Kijkt in het boekje)
Het was nog wel op 1 april. Ah ja, nu herinner ik het mij terug. Ik dacht toen dat het een grap was.
Maar allee, om de 5 jaar dat kan geen kwaad. Onze lippen zullen er niet door verslijten.
(Jules kijkt naar Theresa en maakt aanstalten om haar te kussen)

Theresa: Ga weg. Als je zo een commentaar hebt dan hoeft het voor mij niet meer.

Jules: Het is nochtans zalig zo een kus..
(Even stilte.)

Theresa: Oh dat jong koppeltje. Dat is toch mooi om naar te kijken. Echt Zalig. Je voelt u direct terug jong.

Jules: Waarom vraag je niet aan die jonge gast om mee te doen.
Misschien wil hij wel het verschil weten tussen een jonge druif en een oude vlaai.

Theresa: (boos) Jules! Nu ga je te ver!Hoe noem jij mij?

Jules: Zeg, dat was toch maar een grapje.
(wijst)

Kijk, nu heb je die 2 gestoord in hun drukke bezigheid. Ze kijken naar ons.
(roept)
Het is niets! Doe maar verder! Mijn vrouw wil op hare leeftijd nog iets leren.

Theresa: Blijf jij nu met mij lachen of wat?
Jules: Maar nee.
(wijst)
Kijk, ze zijn al terug bezig.
(Dorien komt opgelopen en gaat naar Theresa)

Dorien: Moeke, krijg ik een ijsje?
Theresa: Maar natuurlijk kindje.
(Theresa neemt haar handtas en haalt er een zakdoek uit)
Maar snuit eerst jouw neus.
(Dorien doet dit)

Dorien: Krijg ik nu geld moeke?
Theresa: Ons vake zal wel wat geven.
Jules: Hoe! Ik! Jij hebt uw handtas bij u.
Theresa: Allee, hoe doe jij nu. Je kan je kleinkind toch geen ijsje weigeren.
(Jules geeft Dorien geld)

Dorien: Dank u moeke.
(Dorien draait zich om en gaat terug af)

Jules: Dat is ook weer goed. Ik geef geld en u dankt ze.
Theresa: Ze kent haar wereld.
(even stilte. Jules kijkt op zijn horloge en staat recht)

Jules: Zouden we nu toch niet stilletjes verder gaan? We zitten hier nu toch lang genoeg hé.

Theresa: Jules, zwijg! Ga terug zitten en doe zoals ik. Zet uw verstand op nul en geniet.
(Jules gaat terug zitten)

Jules: Ah, kan je dat tegenwoordig ook?
Theresa: Wat?
Jules: Iets dat je niet hebt op nul zetten.
Theresa: Jules! Doe eens normaal zeg. Je verveelt u zeker?
Jules: Eindelijk! Je hebt het begrepen. Ja, ik verveel mij. Ik heb nog zoveel werk te doen en hier zit ik. In een park op een onnozel bank.

Theresa: Je zit toch in goed gezelschap.
(Jules wil iets zeggen maar bedenkt zich en doet zijn vinger voor zijn mond. Na enkele ogenblikken horen we Sven)

Sven: (af) En dames en heren, nog slechts enkele honderden meters te rijden. Het gaat hier zeker op een massaspurt uitdraaien. Nee, toch niet!
Aanval van Phillip Gilbert uit het peloton.

Dorien: (af) Ik doe niet mee!
Sven: (af) De tegenstanders zuchten al en geven zich gewonnen.
Dorien: (af) Ik doe niet mee!
(Sven komt te voorschijn op een vierwielertje gevolgd door Dorien die een poppenwagen bij heeft waar enkele Barbie's opliggen. Sven rijdt tot aan de bank)

Sven: Nog enkele meters dames en heren en ja hij wint. Fantastisch ! Phillip Gilbert wint zij zoveelste klassieker.

Dorien: Ik deed niet mee! Ik ben toch geen peloton. Ik ben alleen.
(Dorien eet haar ijsje verder op en speelt wat met haar poppen)

Sven: En wat zit er uwe wagen? Dat zijn ook coureurs.
Moeke, kan jij een interview afnemen van mij?

Theresa: Ik heb daar nu geen tijd voor Svenneke. Vraag het aan vake, die verveelt zich toch.

Sven: Vake, kan jij een interview afnemen van mij?

Vake: Waarom?

Sven: Ik heb zopas een klassieker gewonnen.

Vake: Ik ben met de mijne nog bezig.

Sven: Hoe? Jij zit toch op een bank en niet op een fiets.

Vake: Ik zit hier naast ons moeke te niksen en dat is zware arbeid.

Sven: Moet ik u interviewen?

Vake: Nee, laat maar. Ga nog maar wat spelen.
(Sven gaat naar zijn fiets en rijdt wat rond. Als hij helemaal aan de andere zijde van het podium is krijgt hij plots het jong koppeltje in het oog)

Sven: (Tegen zichzelf) Stop! Remmen!
(kijkt voor zich uit)
Waaw! Wat zien mijn kleine oogjes? Een verliefd koppeltje.
(roept) Dorien, kom eens kijken!
(Dorien stopt met spelen en gaat tot bij Sven)

Dorien: Wat is het nu weer?

Sven: (wijst) Kijk daar eens tussen die 2 dikke bomen.

Dorien: Oh zalig, maar daar mogen wij nog niet naar kijken. Wij zijn nog te klein.

Sven: Zouden vake en moeke daar mogen naar kijken?

Dorien: Mogen wel, maar hun ogen zijn zo slecht dat ze dat niet meer zien.

Sven: Ik denk dat die maar pas aan het kussen zijn.

Dorien: Hoe weet jij dat?

Sven: Omdat ze nog niet op de grond liggen. Want als grote mensen verliefd worden, gaan ze kussen en als je voor de eerste keer kust, dan val je op de grond, voor zeker een uur.

Dorien: En wat doen die dan op de grond?

Sven: Dat weet ik niet, maar als ze doen zoals ons mama en onze papa, dan spelen die auto parkeren.

Dorien: Hoe leg je dat uit?

Sven: Ons mama en onze papa kleden zich uit en onze papa zet zijn Mercedes in de garage van ons mama.

Dorien: Dat snap ik niet. Onze papa heeft toch geen Mercedes maar een oude Toyota.

Sven: Ik snap het ook niet maar toch doen ze dat. En als er benzine uit de auto loopt en in de garage terecht komt dan worden er kindjes geboren.
(Jules staat recht en kijkt naar de kleinkinderen)

Jules: Kom mannekes! Wij zijn weg.

Theresa: Maar nee! Nog eventjes. Dat koppeltje zit daar ook nog. (tot de kleinkinderen) Blijf nog maar wat spelen mannekes!
(Jules zucht en gaat terug zitten)

Dorien: Dank u, moeke.

Sven: Zeg zusje, wil ik u eens een geheim vertellen?

Dorien: Ja.

Sven: Maar tegen niemand vertellen hé.

Dorien: Nee, nee.

Sven: Gisteren heb ik een meisje gekust op een heel persoonlijke plaats.

Dorien: Waar?

Sven: Achter een boom.

Dorien: Oh dat is zalig. (stilte) Ik wil niet verliefd worden want ik denk dat verliefd worden heel moeilijk is en ik vind het derde leerjaar zo al moeilijk.

Theresa: Weet jij nog onze eerste ontmoeting Jules?

Jules: Ja, in een spiegeltent op de kermis.

Theresa: Je was dronken toen.

Jules: Dat weet ik en daar heb ik nu nog spijt van.

Theresa: Waarom?

Jules: Had ik toen geweten wat ik nu weet, dan was ik nuchter gebleven.

Theresa: Dat versta ik niet.

Jules: Jij moet dat niet verstaan. Ik versta het en dat is genoeg.

Theresa: Ik zie u nog staan samen met uw vrienden aan den toog. En maar pintjes drinken en kijken naar mij en mijn vriendinnen. Niemand durfde ons ten dans vragen. Uiteindelijk had jij al uw moed bijeen geraapt en waggelde naar mij.

Jules: Heb ik met u gedanst? Dan weet ik niet meer.

Theresa: Dansen is een groot woord. Op mijn tenen gestaan toch. Iets voor 22h moest ik naar huis en toen hebben we afgesproken in de schuur van uw grootvader. En toen kwam onze eerste kus en uw eerste bloedneus.

Dorien: Kijk broertje, ze houden mekaars hand vast. Dat wil zeggen dat ze elkaar niet meer willen loslaten.

Sven: Dat is niet waar. Die zijn al aan het oefenen voor de dag dat ze samen hand in hand door de kerk moeten wandelen. Die zullen zeker al weten wie van hen de slimste is.

Dorien: Waarom?

Sven: Tegen als je trouwt moet de slimste weten hoe je een cheque moet invullen, want dan moet je de rekeningen zelf betalen. En als je dat niet kan, ben je geen goed koppel.
(Jules kijkt naar de kinderen)

Jules: Trees! Een ramp!

Theresa: Het is Theresa! En wat is er?

Jules: Die klein mannen kijken naar dat verliefd koppeltje. Mag dat wel?

Theresa: Oh dat weet ik niet.

Jules: Wie zou dat dan kunnen weten?

Theresa: Mijnheer den dokter. Ik zal hem eens bellen.
(Theresa neemt een gsm uit haar handtas en belt)
Dag mijnheer den dokter, ik ben Theresa van Jules van Sus van kleine Stan. Ik zit hier ... (stilte) Oh, je weet waar ik ben. (stilte) Ja ik zit hier elke dag. (stilte) Dat is waar. Zeg, mijnheer den dokter, Jules hier naast mij ... (stilte) Wat zeg je? Je komt direct naar hier. Waarom? (stilte) Nee, Jules is niet ziek. (stilte) Nee, mijnheer den dokter, hij wou eens absoluut mee gaan wandelen. (stilte) Wel ja, waarom ik nu bel. Mijn kleinkinderen zijn hier in het park naar een verliefd koppeltje aan het kijken en nu is mijn vraag: "Is dat slecht voor de gezondheid?" Moeten wij ze weghalen en bij de apotheker iets gaan halen om te ontsmetten? (stilte) ja. (stilte) ja. (stilte) ja. Ik zal ze in het oog houden. Dag, mijnheer den dokter.
(Theresa stopt haar gsm terug in haar handtas)

Jules: Wat heeft hij gezegd.

Theresa: Dat we ons Dorien en onze Sven goed moeten in het oog houden. Als ze met hun oren beginnen te flapperen, moeten we direct naar huis gaan en ze naast de ijskast zetten.

Jules: Waarom?

Theresa: Dan kunnen ze afkoelen.

Dorien: Sven.

Sven: Ja.

Dorien: Wat dat koppeltje aan het doen is, is dat sex, zoals de grote mensen zeggen?

Sven: Nee. Sex is iets anders.

Dorien: Wat dan?

Sven: Volgens onze papa is sex een soort van dans.

Dorien: Hoe bedoel je?

Sven: Eerst wiegen de meisjes met hun heupen en de jongens kijken. Daarna wiegen ze allebei met hun heupen en dan...

Dorien: (invallen) Oh zalig. Ja? En dan?

Sven: Dan volgt de rest vanzelf, zegt onze papa.
(Plots springt Theresa recht. Jules schrikt hevig)

Theresa: Ik moet vertrekken. Ik moet gaan werken.

Jules: Zeg, jij kan een mens nogal laten verschieten. Ik was hier juist zalig aan het genieten. Wat moet je gaan doen?

Theresa: Mijn nagels lakken.

Jules: Waarom?

Theresa: Anna komt mij deze namiddag halen. Wij gaan in de stad winkelen. Ik ben al weg. Neem mijn programma's maar op en pas op de kleinkinderen.
(Theresa gaat snel af)

Jules: (roept) En mijn werk? (stilte) Nu is die Trees ineens weg. Dat moest ik eens doen. Dan was het kleine oorlog. (Roept) Kom mannekes, nu gaan we naar huis!

Dorien: Allee vake, het is hier juist zo plezant.

Jules: Nee, nee, neem jullie spullen en kom mee.
(Dorien en Sven gaan naar Jules)

Dorien: Waar is moeke?

Jules: Die is al vertrokken. Die moest nog werken.

Dorien: Is moeke ziek?

Jules: Waarom?

Dorien: Die heeft nog nooit gewerkt.
(Jules kijkt naar Sven)

Jules: Wat sta je daar zo raar te doen Svenneke?

Sven: Ik weet het niet vake, maar opeens beginnen mijn oren te flapperen.

Jules: Kom dan moeten we direct naar huis gaan en u naast de ijskast zetten. Je staat in vuur en vlam.
(Iedereen verdwijnt)

EINDE

Bij de auteur is steeds een gratis catalogus te verkrijgen.